

Pret straumi

Talsu baptistu draudzes izdevums

Nr.7 2017.gada oktobris, novembris

Kristīne Šmite

Kā saule nogrimst zeltotā, kā zvaigznes izdziest rītausmā,
Tā es reiz zemi atstāšu un Glābēju savu skatīšu.
Putnu kāšiem līdzī es pacelšos,
Debess zilgmē augstu es laidīšos,
Pat mākoņrēdas baltās paliks zem kājām man.

Tur nedegs sveces, nebūs nakts, un gaisma būs tur Jēzus pats.
Tur nebūs sāpju, asaru, pie dzīvības upes valdīs prieks.
Pat par sniegu baltāks būs apgērbs mans,
Slavas dziesmās skanēs viss Debess nams,
Tur Dieva Dēlu vaigā skatīsim, Tam kalposim.

Tik sirdspuksts viens ir, kas mani šķir, no Tēva Mājām Godībā.
Kungs, palīdzi man sekot Tev un paturēt Tevi skatienā.
Vakaros, kad saule riet zeltotā,
Skatu ceļu augšup, kur Pilsēta,
Kur Jēzus manim vietu gatavo, kā solīja.

∞∞∞∞∞∞∞∞∞

„Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis:
Es noeimu jums vietu sataisīt?

Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs
pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.” Jņ.ev.14,2.3

„Nekas tur nebūs vairs nolādēts. Tur stāvēs Dieva un Viņa Jēra tronis, un Viņa
kalpi Tam kalpos.

Tie skatīs Viņa vaigu, un Viņa Vārds būs tiem uz pierēm.

Tur nebūs vairs nakts, ne sveces, ne saules gaisma tiem nebūs vajadzīga; jo
Kungs Dievs izlies gaismu pār viņiem, un viņi valdīs mūžīgi mūžam.” Atkl.22,3-5

Pļaujas svētkos

Ir atkal atnācis rudens. Rudens ir rūpju un darba laiks, kad zemnieks novāc ražu, domājot arī par nākošo gadu, lai tajā netrūktu Dieva svētības. Kad raža ir novākta un lauki nokopti, tad nāk Pļaujas svētki. Pļaujas svētki ir Dieva svētības apliecinājums mūsu dzīvē. Tos atzīmē visā kristīgajā pasaulē kā pateicību Dievam par ražu, par dienišķo maizi, ko izlūdzamies no Viņa.

Bet cilvēks nedzīvo tikai no maizes vien. Tādēļ Pļaujas svētkos mums jādomā par mūsu garīgo „maizi”, par mūsu nemirstīgo dvēseli. Jēzus ir teicis: „Es esmu Dzīvības Maize”. (*Jāņa ev.6:48*) Vai mēs pazīstam abas šīs „maizes”- Dienišķo maizi un Dzīvības maizi?

Lai iegūtu maizi, kuru likt mūsu galdā, ir jāiegulda milzīgs un darbietilpīgs darbs. No grauda līdz maizes klaipam- tā ir daudzu cilvēku apņēmība, spēks, gudrība, pacietība un Dieva svētība. Sēklas grauds pats neizvēlas šo procesu, kā no grauda pārvērsties par maizes klaipu, jo tas to nespēj. Izvēli izdara zemkopis. Viņš sagatavo augsni sējai, izvēlas sēklas kvalitāti, atbilstošu iecerei, kaisa sēklu zemē, rūpējas un kopj augšanas laikā, pēc tam, saņemot Dieva svētības, pļauj, kuļ, maļ un izveido maizes klaipu, atbilstoši iecerei. Ilgs, grūts un pacietīgs darbs.

Kā ir ar „Dzīvības Maizi”? Jēzus saka: „Maize, kas no Debesīm nāk, ir tāda, ka tas, kas no viņas ēd, nemirst. Es esmu Dzīvā Maize, kas nākusi no Debesīm, kas ēdīs no šīs Maizes, tas dzīvos Mūžīgi!” (*Jāņa ev.6:50-51*)

Jēzus sevi nodeva kā Upuri, lai ikviens varētu baudīt šo Dzīvības Maizi un iegūt Mūžīgo dzīvību. Pļaujas svētkos vēlreiz varam pārliecināties par Dieva pastāvību un nemainību. Mūsu galdā ir dienišķā maize, bet caur Bībeli mums ir iespēja baudīt Dzīvības Maizi. Vēl vairāk- Jēzus Pats ir izvēlējis mūs, lai mēs būtu tie, kuri ejam un nesam augļus.

Jēzus saka mācekļiem: „Ne jūs Mani esat izredzējuši, bet Es jūs esmu izredzējis un jūs nolīcis, ka jūs ejat un nesat augļus un jūsu augļi paliek, jo visu, ko jūs Tēvam lūgsiet Manā Vārdā, Viņš jums dos.” (*Jāņa ev.15:16*)

Tādēļ, pateicoties Dievam par ražu un augļiem, neaizmirsīsim, kam Viņš mūs ir izredzējis, un tas ir - nest augļus. Nenoraidīsim Jēzus izvēli - mūs lietot.

Lai svētīgi katram šie Pļaujas svētki!

Mācītājs Miervaldis

Robežu nosargāšanas problēma

Jēzus Kristus Saviem mācekļiem ir teicis: “Ejiet pa visu pasauli un sludiniet evaņģēliju visai radībai!” (*Mk 16:15*) Tas nozīmē, ka kristietības uzdevums ir Dieva valstības robežu paplašināšana pasaulē. Un mēs varam būt pateicīgi Dievam, ka mūsu valstī pastāvošā iekārta šodien mums neliek šķēršļus šī uzdevuma izpildei.

Taču ar robežu paplašināšanu ir saistītas arī nopietnas briesmas. Ir jādomā par jauno robežu nosargāšanu. Abas šīs lietas-paplašināšana un nosargāšana ir vienlīdz svarīgas. Paplašināšana-ar to mēs saprotam evaņģēlija sludināšanu un cilvēku nākšanu pie Dieva, t.i., Dieva valstības kvantitatīvu izplešanos.

Nosargāšana-tā ir Dieva valstības kvalitātes nepazemināšana. Robežu paplašināšana nedrīkst notikt uz tā rēķina, ka mēs atkāpjamies no Bībeles pamatatziņām un kristīgās morāles principiem. Tādas briesmas šodien pastāv. Bieži vien tā vietā, lai brīdinātu no grēka un tā postošajām sekām un lai mudinātu uz Dieva norādīto svētdzīvi, cilvēkiem tiek stāstīts par šīs pasaules laicīgajiem labumiem, ko tie iegūs, nākot pie Kristus. Tādējādi robežu paplašināšana notiek uz kristietības sekularizācijas rēķina, izkropļojot pašu kristietības būtību.

Dieva valstībai ir savas robežas, un, paplašinot “teritoriju”, tās nekādā ziņā nedrīkst pazaudēt. Uz valsts robežas kravas automašīnas stāv stundām un pat dienām ilgi, kamēr ierēdņi tās pārbauda. Vai kristiešiem un kristīgajām organizācijām tikpat rūpīgi nevajadzētu gādāt par to, lai Debesu valstībā neieklātu kaut kas tāds, kam tur nav vietas? Pasaules gars un grēks ar varu laužas Debesu valstībā. Mēs dzīvojam ļaunuma un politisku melu pasaulē. Vai neesam jau daudz, ko negatīvu un Kristus mācībai neatbilstošu ielaiduši savās dzīvēs un draudzēs tāpēc, ka robežas esam atstājuši vaļā?

Vai ir vēl jāšaubās, ka homoseksuālisms ir grēks, ja Bībele to skaidri un gaiši pasaka? Pirmslaulību un ārpuslaulību dzimumsakari-tās taču ir grēcīgas un pret dabīgas cilvēku savstarpējās attiecībās, kuras nebūt nav legalizējamās. Tāpat kā dzimstības regulēšana ar abortu palīdzību. Bībele arī rāda, ka zīlēšana, buršana, spiritisms, horoskopi, ekstrasensi un tamlīdzīgas lietas noved cilvēku sātanisko spēku iespaidā un varā un tāpēc nav savienojamas ar kristīga cilvēka dzīvi un stāju. Diemžēl ir jāatzīst, ka bieži arī kristieši šodien ir sākuši iet kompromisa ceļus un aizstāv šīs lietas. Mēs pat dzirdam par pedofilijas skandāliem, kuros ir iesaistīti kristīgi bīskapi.

Ir jānošķir pasaule no Dieva valstības un kristietības morāle no pasaules morāles. Vai šodien draudzē un katra kristieša dzīvē tāda robeža vispār vēl pastāv, un, ja pastāv, tad kur tā iet? Ja ļaunums pārkāpj Dieva valstības robežas un ienāk tajā, tad taču ir jāsakas cīņai pret ļaunumu. Kristieši pēdējā laikā maz runā par garīgo cīņu. Varbūt tas ir tādēļ, ka īstās bībeliskās robežas ir pazaudētas? Kristietības uzdevums šodien ir: definēt savas robežas un tās apsargāt. Un šeit es nedomāju tik daudz par konfesionālās vai kristīgās identitātes formulēšanu. Es gribu apstāties pie Bībeles patiesību un kristīgās morāles ievērošanas praktiskajā dzīvē un kristieša attieksmi pret to. Vai šodien vēl eksistē kaut kas tāds, ko mēs saucam par grēku? Vai varbūt drīkst darīt visu ar prātu, ar mēru un Kristus vārdu uz lūpām? Interesanti, ka sekulārajā pasaulē grēka jēdziens joprojām eksistē, un ļaudis ļoti labi zina pateikt, kas ir grēks un ko kristiešiem nevajadzētu darīt.

Kā noteikt un nosargāt robežas? Kādām īsti ir jābūt robežām? Visvienkāršāk ir pateikt, ka Bībelē viss ir uzrakstīts un tā arī jādara. Taču tas būtu diezgan absurdi, ja mēs visu to, kas teikts konkrētai Bībeles tautai konkrētā kultūrvidē, mēģinātu burtiski un formāli pārcelt uz šodienas Latvijas situāciju. Kristietības eksistences formai zināmās robežās ir jāmainās atbilstoši laikam un attiecīgajai kultūrvidei, bet kristietības pamatprincipiem, Bībeles pamatatziņām un garam ir jāpaliek konstantiem cauri gadu simtiem un tūkstošiem. Tagad „modē” ir dzīvot, noliedzot visu veco. Jā, protams, daļa no vecajām tradīcijām ir savu laiku jau nodzīvojušas. Bet, pārejot uz jauno, ir jāievēro:

- pārejai jābūt pamatotai;
- arī pēc vecā noārdīšanas ir jāpaliek skaidri definētām robežām;
- jāuzmanās, ka „nepaķeram par dziļu” un neizārdām pamatu, kristietības evaņģēlisko saturu. Tas nedrīkst tikt izmainīts vai izkropļots. Jaunās robežas ir jānosaka tā, lai pamats netiktu apdraudēts.

Katrs kristietis jau cenšas izvirzīt sev kādus garīgās un morālās dzīves kritērijus atbilstoši Bībeles mācībai, savām zināšanām, pieredzei ar Dievu, tradīcijām, konfesionālajām atziņām utt. Cik liela nozīme ir katram no šiem faktoriem, tas ir atkarīgs no paša cilvēka. Slikti ir, ka mēs bieži, patvaļīgi uzņemoties interpretētāja lomu, kļūstam par soģiem un kristīgu normu noteicējiem visiem: tas visiem kristiešiem ir jāievēro, tā visiem ir jādomā, tas ir atļauts, un tas turpretī aizliegts. Šādu lomu var uzņemties tikai organizācija, kura tad nosaka tās normas un robežas, kuras, protams, arī nedrīkst uztvert kā absolūtas garīgas patiesības, bet gan kā tādas, kas strukturē šo konkrēto organizāciju. Bet kā nonākt pie vienotām robežām, ja mēs visi esam tik dažādi? Katram no mums ir savi uzskati. Viens sapratīs, ka jāstāv

robežstābam tajā vietā, otrs-pavisam citur. Cits mēs esam ar apustuļa Jāņa un cits ar Pētera raksturu, cits vairāk, cits mazāk izglītots, katram ir savs prāts, savi uzskati, kuri tam liekas vispareizākie-kā mēs varam būt vienoti? Vai vienotība nav tikai tāds skaists, taču reālajā dzīvē nerasniedzams mērķis? Ir jāmeklē kāds centrs, ap ko šī vienība veidojas, jāatrod kāds vienības kritērijs. Dažreiz tas var būt kāds harismātisks līderis, citreiz kāda mācība vai vēl kaut kas cits. Un tad cilvēki pulcējas ap šo centru, nevis tāpēc, ka visi būtu vienādi, bet gan vienoti katrs savā dažādībā. Katrs var strādāt dažādi, atšķirīgas metodes, dažādi temperamenti, pat ar dažādiem uzskatiem, bet tikai līdz nospraustajai robežai. Kas nevar ar šo nolikto robežu samierināties, tas nevar piederēt organizācijai, kura šo robežu ir noteikusi. Jaunajā Derībā skaitļa vārds „viens” attiecību jomā ir lietots galvenokārt divos virzienos:

- lai izteiktu Dieva un Jēzus vienību (*Jāņa ev.10:24,30; 17:11,22*);
- lai izteiktu kristiešu savstarpējās attiecības (*Jāņa ev.17:11f, 21-23; 1.v.kor. 1:10*).

To, ka, neskatoties uz cilvēcisko dažādību, kristiešu savstarpējās attiecībās vienotība ir iespējama, rāda pirmo kristiešu draudzes dzīvi (*Ap.d. 2:46*). Savās atvadu runās Jēzus īpaši uzsver vienību kristiešu vidū, kā analogiju un paraugu, rādot Savu un Tēva vienotību. Cik bieži mūs uztrauc jau pati vienotības ideja! Mēs gribam būt brīvi un neatkarīgi. Kāpēc mums visiem jābūt vienādiem un vienādi jādomā? Tad taču būs pārkāptas mūsu demokrātiskās tiesības! Bet iedomāsimies situāciju, ka Jēzus būtu uztraucies un protestētu pret to, ka Viņam ir jādomā tāpat kā Dievam Tēvam.

Tas, protams, ir absolūti neiespējami, jo būt vienotam ar Tēvu un darīt Tēva gribu nav slogs Jēzum vai uzspiesta nasta, bet gan prieks. Arī kristieša dzīvē ir neiedomājami, ka viņš būtu sašutis par to, ka viņam ir jābūt vienā prātā ar Jēzu un jārikojas tāpat, kā darīja Jēzus. Nē, mūs satrauc tas, ka mums ir jābūt vienā prātā ar otru kristieti, jāpakļaujas kādām tradīcijām, jāievēro kādas robežas un normas. Atbilde šeit var būt tikai viena: tieksimies visi Kristus virzienā, nekarosim viens ar otru savstarpējo attiecību horizontālajā līmenī. Tad mēs pamazām arī kļūsim aizvien vienotāki savā starpā, sāksim domāt arvien vienādāk, taču ne vairs pēc sava, bet gan pēc Kristus prāta un norādījumiem.

“Palikšana Kristū” kā vienotības mēraukla

Vienotība nav draudzes izdomāta prasība, lai vieglāk būtu pārvaldīt draudzes locekļus. Vienotība izriet no kristietības būtības, un centrs, ap ko kristiešu vienotība veidojas, ir Kristus pats. Kristieša garīgajā dzīvē pats svarīgākais ir palikt vienotībā

ar Kristu. Īpaši tas ir uzsvērts *Jāņa evaņģēlija 15. nodaļas* sākumā, kur autors 10 reizes lieto darbības vārdu “palikt”. Tas šeit izsaka kādas nepārtrauktas attiecības ar Jēzu, ilgstošu aktīvu saistību starp ticīgo un Kristu, uzsver „palikšanas Viņā” svarīgumu un nepieciešamību. “Jūs paliekat Manī, un Es jūsos,” saka Jēzus. Vide, kurā kristietis dzīvo, ir šī savstarpējā palikšana vienam otrā. Evaņģēlija autors to pasvītro ar metaforu par vīna koku un zariem. Mēs esam saauguši kopā ar Kristu kā zari ar koku! *Jāņa ev. 15. nodaļas 5.-6. pants* izsaka bargu antitēzi: vai nu tu esi saaudzis ar Kristu, vai “izmetams ārā”. Citas alternatīvas nav. Cik nozīmīga un izšķiroša ir “palikšana Viņā”!

Tātad katra kristieša galvenais uzdevums un garīgās dzīves panākumu ķīla ir palikt Kristū. Jo vienotāki ar Jēzu Kristu mēs būsim, jo vairāk Viņā iesakņosimies, jo lielāka būs arī mūsu savstarpējā vienotība. Un otrādi: ja mūsu vidū ir konflikti, strīdi, tad, pirmkārt, ir jāpārbauda, nevis kuram ir taisnība, bet vai mēs „paliekam Kristū”. Kristiešu savstarpējā vienība ir vienotības ar Kristu rezultāts. Tā nav sasniedzama savādākā veidā, tā izriet no katra kristieša vienības ar Jēzu. Saauguši kopā ar Jēzu, saķēdēti kopā ar Viņu-nevis kā cietumnieki vai Siāmas dvīņi paši pret savu gribu, bet aiz mīlestības uz savu Kungu un Glābēju. Un, katru jaunu robežu nosakot, ir jāpārbauda, vai tā sekmē un padara ciešāku „palikšanu Kristū”, vai gluži otrādi: akceptē iespējamu attālināšanos no Kristus. Jaunajā Derībā ir lietoti dažādi vārdi, ar kuriem aprakstīts „palikšanas” process: sadraudzība, vienība, būt līdzdalīgam, piederēt, kopā, turēties, pastāvētu.c., bet visi izsaka vienu-savstarpējo palikšanu Kristū. Un Jēzus uzsver divas lietas, kā „palikšana Viņā” ir iespējama:

- palieci Manos vārdos (*Jāņa ev 8:31*), t.i., ļaujiet, lai ikdienā tie nosaka visas jūsu domas, runāšanu un darbus;
- palieci Manā mīlestībā. Mīlestība, kas savu pilnību sasniedz dievišķajā mīlestībā (agape), kura aptver visu cilvēka personību un ir ne tikai jūtas, bet arī prāts un griba, ir kristīgās dzīves pamatlikums un uzdevums (*Jāņa ev. 15,9–17*).

“Palikšana Kristū” kā norobežošanās

Kā rezultāts palikšanai Kristū ir norobežošanās no pasaules. Tā ir garantija pareizu, vienotu robežu noteikšanai, un tas ir spēks šo robežu ievērošanai. Bet, jo tuvāk mēs nākam Kristum, jo mazāka nozīme ir mūsu noteiktajām robežām. Ja Dieva Gars mūs ir pārņēmis pilnībā un mēs mīlam Kristu, tad mūsu attiecībās citam nekam vairs nav vietas. Tas nozīmē, ka pati sadraudzība ar Kristu mūs norobežo no sadraudzības ar pasauli. Un, jo ciešāka ir mūsu sadraudzība ar Kristu, jo stiprāk mēs norobežojamies no pasaules. Ja esam pilnīgā vienībā un sadraudzībā ar Kristu, mums vairs nevajag nekādus nosacījumus: to drīkst un to nē. Neiespējami būtu, ja Jēzus

teiktu: „Es to nedrīkstu darīt tāpēc, ka Mans Debesu Tēvs Man to neatļauj.” Nē, es pats to nevēlos, mana kristieša būtība man to neatļauj, jo mans prāts un mans dzīvesveids ir vienots ar Kristu. Bet, no otras puses: vai tad robežas vairs nav vajadzīgas? Robežas, protams, ir vajadzīgas kā palīg līdzeklis, lai mēs varētu palikt Kristū. Robežas ir vajadzīgas tāpēc, ka mēs vēl neesam sasnieguši pilnīgu vienotību ar Kristu. Robežas ir vajadzīgas, lai mēs zinātu pareizo ceļu uz mērķi, kad pati vienības un sadraudzības ar Kristu būtība norobežos mūs no pasaules un cilvēciski nospraustās robežas vairs nebūs vajadzīgas. Apustulis Pāvils saka: „Viss man ir brīvs, bet ne viss man der.” Pilnīga brīvība Kristū! Protams, kamēr mēs dzīvojam šajā pasaulē, robežas, kas nosaka organizācijas strukturēšanu, paliks. Tas attiecas arī uz draudzi, jo draudze vienlaicīgi ir garīgs organisms un arī šīs pasaules organizācija.

Kā ir iespējams “palikt Kristū”?

Ja mēs saprotam to, cik svarīgi ir “palikt Jēzū Kristū”, tad priekšplānā izvirzās jautājums: kā to sasniegt? Vai tas nav tikai kristietības maksimālisms? Te nu mēs nonākam pie klusā laika problēmas. Mums ir daudz Dieva dotu palīg līdzekļu mūsu garīgās dzīves uzturēšanai. Es šoreiz gribu pieminēt tikai šo vienu. Klusais laiks ar Dievu. Kas tas ir? Mēs visi zinām, ka kristieša garīgās pieaugšanas būtiskākā daļa ir regulāra Bībeles lasīšana un lūgšanas. To ne ar ko nevar aizstāt. Un vairāk vai mazāk mēs jau arī to darām. Vai ar to nepietiek? Nē, klusais laiks, kas iekļauj arī Bībeles lasīšanu un lūgšanu, ir nepieciešams, lai veidotu savas attiecības ar Dievu, lai uzturētu dzīvu sadraudzību ar Jēzu Kristu, izbaudītu Viņa klātbūtni, saaugtu ar Vīna koku. Franču mūks Loranso 1600. gadā to nosauca par “praktizēšanos Dieva klātbūtnes izjūtā”. Klusais laiks ir vērst uz to, lai mēs ļautu attiecībās ar Kristu ienākt sadraudzībai, lai mēs koptu šo sadraudzību. Tas nozīmē, ka mēs runājam ar Viņu un vienlaicīgi arī klausāmies Viņā. Zināšanas par Dievu mēs varam iegūt, lasot Bībeli un gudras dogmatikas grāmatas. Dievu iepazīt varam tikai caur sadraudzību ar Viņu. Ja pat Jēzum, kas nepārtraukti bija piepildīts ar Svēto Garu, bija vajadzīga pastāvīga lūgšanas sadraudzība ar Tēvu, tad mums tā ir vēl jo vairāk nepieciešama. Lai nopietni domājam par Dieva valstības robežu noteikšanu un apsargāšanu šodienas situācijā, kad pasaulīgi vilinājumi cenšas ienākt mūsu dzīvēs un draudzēs! Katrs Dieva valstības pilsonis ir tās robežsargs. Nav speciālas armijas, speciālu tikai šim uzdevumam pieņemt cilvēku. Bet lai tiecamies pēc vienotības ar Kristu! Tā mums palīdzēs pareizi saprast Dieva valstības uzdevumus un pareizi noformulēt mūsu teoloģiskos uzskatus un kristīgās ētikas normu robežas. Un „palikšana Kristū” palīdzēs izpildīt šos uzdevumus un ievērot noteiktās robežas katra kristieša dzīvē.

“*Debesis ir visur*”. Rīga 2013, 89–95.

„Dievam nav mazbērnu!”

Mēs nevaram kristietību mantot. Tanī brīdī, kad atgriežamies no grēkiem un ticībā griežamies pie Jēzus Kristus, mēs piedzimstam no augšienes. Tā ir dievišķīgas dzīvības ieplūšanas cilvēka dvēselē. Mēs saņemam Dieva elpu. Caur Svēto Garu Kristus ienāk mūsu sirdīs. Mēs kļūstam uz mūžu savienoti ar Dievu, ja neatkāpsimies no Dzīvā Dieva.

Kad būsiat piedzimuši no augšienes, notiks redzamas pārmaiņas.

- 1) Iemācīsieties ienīst grēku, kā Dievs to ienīst, tas būs nicināms un riebīgs.
- 2) Zināsiat, ka esat piedzimis no augšienes, jo vēlēsieties paklausīt Dievam (*1.Jāņa v.2:3*).
- 3) Būsiat atšķirti no pasaules (*1.Jāņa v.2:15*).
- 4) Sirdī būs jauna mīlestība pret tuvākajiem (*1.Jāņa v.3:14*).
- 5) Mēs vairs nepiekopsim grēku, mēs vairs neiesaistāties grēcīgos darījumos (*1.Jāņa v.5:18*).

Pestīšanas drošība

1. Fakts.

Ja jūs esat atpestīti no grēka, tas ir noticis vienīgi caur personīgu ticību Kristus Evāņģēlijam, kā tas tiek pasludināts Svētajos Rakstos (*1.v.korint.15:3.4*). Bībele saka, ka mēs esam pestīti, ja mūsu ticība sakņojas šajā objektīvajā faktā. Kristus darbs ir fakts, Viņa kaps ir fakts, Viņa augšāmcelšanās ir fakts. Fakts vienmēr notiek pirms ticības. Bībele neaicina ticēt kaut kam, kas ir neticams, bet ticēt vēsturiskam faktam, kas patiesībā ir vēstures kulminācija. Uzticēties Viņam mūžīgās pestīšanas dēļ nozīmē uzticēties faktam.

2. Ticība.

Ticība ir dabiski neiespējama, ja nav nekā, kam ticēt. Kristīgās ticības objekts ir Kristus. Ticība nozīmē vairāk nekā ar prātu piekrist Kristus prasībām. Ticība iesaista gribu un vēlēšanos. Ticība patiesi nozīmē sevis padošanos un nodošanos Kristus prasībām. Tā nozīmē mūsu grēku atzīšanu

un atgriešanos pie Kristus. Cilvēks ir izglābts, uzticoties pabeigtajam Kristus krusta darbam, nevis fiziskā saviļņojuma vai reliģiskās ekstāzes dēļ. Mēs neesam pestīti mūsu izjūtu dēļ. Lai arī kādas ir mūsu izjūtas, tās ir pestīšanas sekas, bet tās pašas neatnes pestīšanu.

3. Izjūtas.

Mums, kas esam saistījušies ar Kristu, ir jūtas, kas nāk un iet, ir prieks, mīlestība, pateicība un citas izjūtas. Bet saistības paliek nemainīgas. Jūtas ir svarīgas, bet nav izšķirošas. *1.Jāņa v.4:18*. Prieks ir jūtas. Iekšējs miers ir jūtas. Mīlestība uz citiem ir jūtas. Rūpes par pazudušajiem ir jūtas.

Nododiet pilnīgi Kristum sava prāta ticību, vēsturisko ticību, kas jums pieder, nopietni ilgojieties pēc Viņa pestīšanas un Dieva Vārda autoritātē jūs kļūsiat Dieva bērni (*Jāņa ev.1:12*).

∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞

Osvalds Čembers

Lai ticētu ir nepieciešama *griba* ticēt. Ir jābūt padevībai gribā, nevis padevībai spēkam; ir jābūt brīvprātīgai tieksmei pēc Dieva un pēc tā, ko Viņš saka, kamēr izbeidzas mana uzticēšanās tam, ko esmu izdarījis, un mana uzticība paliek vienīgi uz Dievu. Problēma ir tā, ka es Dievu pietiekoši labi nepazīstu un tāpēc uzticos savai prāta izpratnei par Dievu.

Mums jāsaprot, ka mēs neko nevaram no Dieva nopelnīt, ne arī iegūt caur savām pašu pūlēm. Mums ir vai nu tas jāpieņem kā dāvana, vai arī jāiztieks bez. Lielākās garīgās svētības nāk tad, kad esam nonākuši līdz atziņai, ka mums kaut kā trūkst. Kamēr līdz šai vietai vēl neesam nonākuši, mūsu Kungs mums nevar palīdzēt. Viņš mums nekā nevar dot, kamēr domājam, ka mums visa kā pietiek un mēs paši esam pietiekoši derīgi. Mums ir jāiekļūst Viņa valstībā caur mūsu trūkuma un nepietiekamības izjūtas durvīm. Kamēr jūtamies „bagāti”, vienalga vai tā būtu mūsu lepnības vai neatkarības sfēra, Dievs nekā nevar mums palīdzēt. Svēto Garu mēs varam saņemt vienīgi tad, ja jūtamies garīgi izsalkuši. Caur Svēto Garu mēs arī saņemam Dieva dabas dāvanu un tad tā kļūst mūsos efektīva. Viņš liek mums nobriest Jēzus dzīvei, darot mūs patiesi dzīvus.

Asini prātu!

1. Abos maciņos kopā ir 2 EUR, tomēr, vienā no tiem ir divreiz vairāk naudas nekā otrā?

Kā tas ir iespējams?

2. Devos gulēt astoņos vakarā, uzliku modinātājpulksteni zvanu uz deviņiem no rīta.

*Cik stundas es gulēju,
pirms mani pamodinās pulkstenis?*

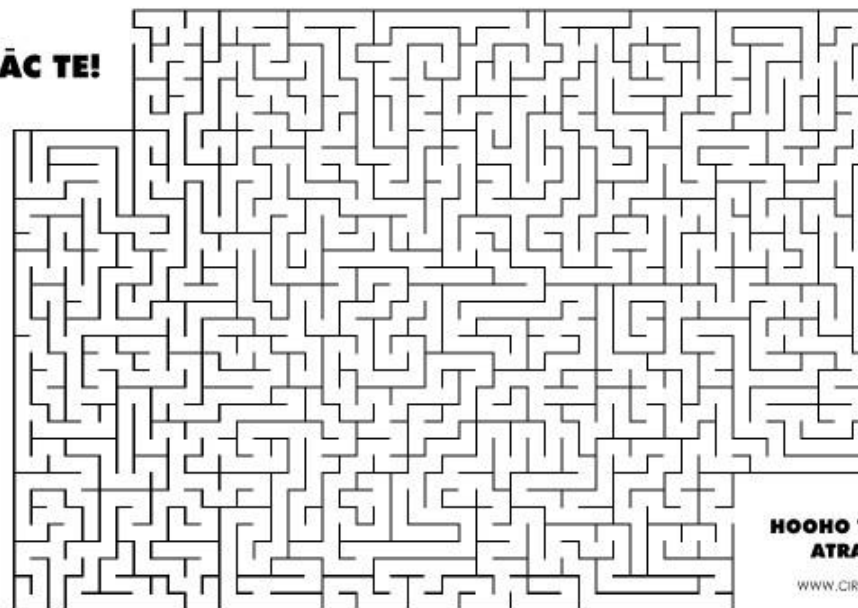
Dieva Vārdā teikts, ka: "Priecīga sirds dziedina vainas."

(Salamana pamācības 17:22)

tāpēc pasmejies nedaudz:

1. Kas notiek, kad 324 mellenes grib iziet pa vienām durvīm vienlaicīgi? *Tās kļūst par melleņu ievārījumu.*
2. Kāpēc tu, Pēcīt, izskaties tik bēdīgs? Tāpēc, ka neviens man netic...
Tam nu gan es neticu!
3. Zilonis un pele iet pāri tiltam. "Vareni dun, vai ne?", saka zilonis.
"Nav nekāds brīnums, man šodien kājās smagie zābaki", atsaka pele.
4. Ģeogrāfijas stundā: „Kārlīt, ko tu varētu pastāstīt par Panamas kanālu?”
„Neko, mūsu TV paketē nav šāda kanāla!”
5. Skolotāja: „Kāpēc tu nokavēji skolu?”
Skolēns: „Ievēroju ceļazīmes!”
Skolotāja: „Kādas ceļazīmes?”
Skolēns: „Uz ielas bija rakstīts:
"Samaziniet ātrumu, tuvumā skola!"”

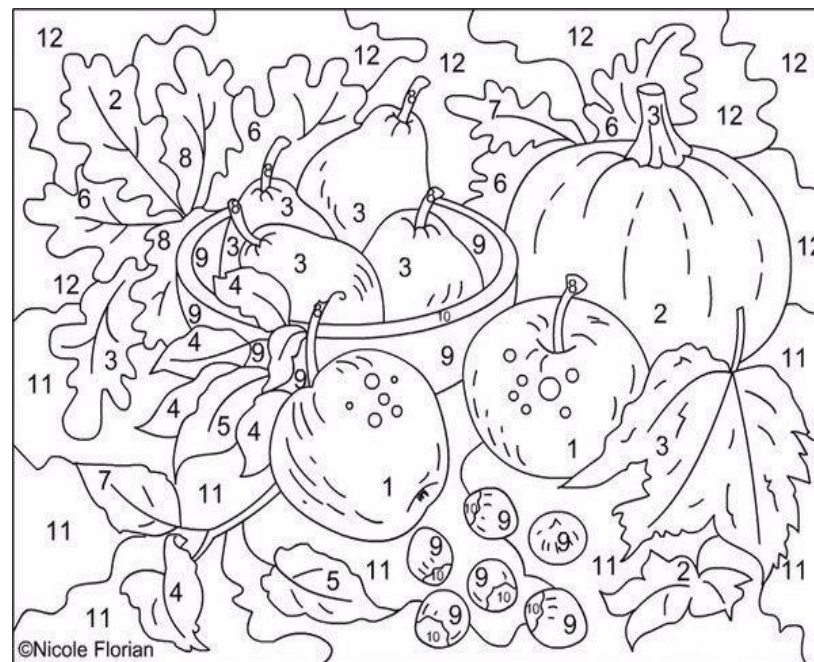
SĀC TE!

**HOOHO TU MŪS
ATRADI!**

WWW.CIRKULS.LV

IZKRĀSO!

©Nicole Florian

Līdzība par ābeli

Adaptēts no sermons4kids.com

Reiz bija kāds kociņš, kuru, kā visu uz šīs pasaules, arī bija radījis Dievs. Tas bija jauns kociņš un tam nebija ne lapu, ne augļu. Kādu nakti jaunais kociņš debesīs ieraudzīja mirdzošas zvaigznes un noskuma, jo viņš vēlējās, lai arī viņa zaros būtu tādas spožas zvaigznītes un lai viņš izskatītos tikpat skaists kā debesis.

Nākamajā rītā Dievs pamanīja, ka kociņš ir bēdīgs un teica: "Ļauj es tevi iepriecināšu, es tevi ietērpšu skaistā zaļu lapu mētelīti, tad tu vairs nebūsi tik skumjš." Kociņam nepatika Dieva plāns un viņš domāja: "Es negribu zaļu mēteli, es gribu zvaigznes!"

Nākamajā rītā jaunais kociņš redzēja, ka Dievs nav iedevis zvaigznes, bet gan lapas, kociņš vēl vairāk noskuma. Dievs mīlēja kociņu un vēlējās, lai tas būtu priecīgs, tāpēc naktī uzdāvināja skaistus sarkanus ābolus.

No rīta ābelītei sariesās asaras, jo āboli nav zvaigznes un tie nebūt nav viegli. Garām pūta vējš un ieraudzīja bēdīgo ābelīti, un arī pats noskuma. Vējš nolēma iepriecināt ābelīti un nopūst nost tai lapas un ābolus. Vējš pūta un pūta, bet lapas un ābolus nebija tik viegli nopūst, tomēr viens ābols nokrita uz zemes un pāršķēlās uz divām pusēm. Kad ābelīte paskatījās uz pāršķelto ābolu, uzmini, ko tā tur ieraudzīja? Ābola vidū bija zvaigzne!

Daudzi no mums esam līdzīgi šai ābelītei, mēs Dievam lūdzam kādas īpašas dāvanas vai spējas, kuras Dievs ir iedevis kādiem citiem. Dažreiz mēs pat Dievu pamācam, kas tieši mums ir labākais un kas tieši Dievam mums būtu jādod. Šis stāsts par ābelīti atgādina, ka Dievs katram no mums ir devis tādas spējas un talantus, kuri mums ir vispiemērotākie. Tad, kad tu priecāties par tām dāvanām, kas tev ir dotas un izmanto savas spējas, lai kalpotu Dievam, tad tu pats mirdzi kā zvaigzne.

Kādā saulainā rudens dienā tēvs ar dēlu devās pastaigā gar jūras krastu. Kad viņi biju nogājuši kādu gabaliņu, mazais puika sāka nedaudz atpalikt un pēc brīža sauca tētim: „Tēt, es eju tavās pēdās!” Zēns, ejot aiz tēva, mēģināja iekāpt tēta smiltīs atstātajās pēdās.

Kad tētis to pamanīja, viņš sāka spert mazākus soļus, lai dēlam būtu vieglāk viņam sekot. Kad kādu laiciņu viņi tā bija gājuši, mazais puika nogura. Tētis paņēma dēlu rokās un nesa, jo viņš mīlēja un rūpējās par savu dēlu.

Mēs, kuri ticam Jēzum, esam Dieva bērni. Bībelē ir teikts, ka Jēzus mums ir atstājis priekšzīmi, lai mēs sekotu Viņa pēdās. Vai Jēzus soļi nav pārāk lieli, lai mēs Viņam sekotu? Nē, nav, jo Jēzus mums palīdz. Viņš dzīvoja virs zemes un spēra tādus soļus, lai mēs Viņam varētu sekot. Jēzus darīja vēl vairāk, maksājot par mūsu nepareizajiem soļiem. Jēzus nomira krusta nāvē tāpēc, ka Viņš vēlējās, lai mēs varētu nonākt pie Debesu Tēva.

Vai Tu seko Jēzus soļiem? Tad, kad tētis tev lūdz sakārtot istabu vai izpildīt mājasdarbus, un tu paklausī, tad tu to izdari. Tu seko tad, kad redzi kādu, kam ir nepieciešama palīdzība, un tu nepaskrien garām, bet apstāties un palīdzi. Katru reizi, kad tu savam tuvākajam parādi mīlestību, tu seko Jēzum.

Pasaki šodien savam tētim paldies par kopīgajām pastaigām, kad tavš tētis tev ir izrādījis mīlestību. Pasaki arī lūgšanā paldies Debesu Tēvam, ka Viņš mums ir dāvinājis Jēzu, lai varam sekot Viņa pēdās!

- Ja manās rokās būtu **hokeja nūja**, ar to es neko daudz nevarētu izdarīt. Taču, ja hokeja nūja ir Laura Dārziņa, Kristera Gudļevska vai kāda cita Latvijas izlases hokejista rokās Olimpiskajās spēlēs, tad tā ir pilnīgi cita lieta. Tāpat ir svarīgi, kura cilvēka rokās ir kāda lieta.

- Ja manās rokās būtu **biatlona šautene**, arī ar to es neko prātīgu nevarētu iesākt. Taču, ja biatlona šautene ir izcilā norvēģu sportista Ūles Einara Bjorndālens rokās, tad viņš izcīnītu kārtējo zelta medaļu Olimpiskajās spēlēs.

- Ja manās rokās būtu **koka zizlis** vai spieķis, neko daudz es nevarētu iesākt, varbūt vienīgi atgaiņāties no kādiem suņiem, taču Dievs lietoja zizli Mozus rokās, lai pāršķeltu jūru un izglābtu jūdus no ēģiptiešiem.

- Ja manās rokās būtu **2 maizes un 5 zivis**, es varētu pagatavot vairākas zivjmaizītes, bet tās noteikti nepietiktu mums visiem. Taču ar 2 maizēm un 5 zivīm, kas bija Jēzus rokās, tika pabaroti tūkstošiem cilvēku. Tāpat ir svarīgi, kura rokās ir kāda lieta.

- Ja manās rokās būtu **naglas**, varbūt man izdotos pagatavot kādu putnu būrīti, bet noteikti neko daudz vairāk. Naglas Jēzus rokās nesa glābšanu visai pasaulei, ikvienam, kas tic.

- Ir svarīgi kā **rokās** ir kādas lietas. Tāpēc ieliec savus uztraukumus, neveiksmes, bailes, sapņus, cerības, ģimenes locekļus un draugus Dieva Rokās...tāpēc, ka viss ir atkarīgs no tā, kura rokās tās atrodas.

Adaptēts pēc Robert Taylor Hands

Kristības.

Šodien, 2. septembrī Talsu baptistu draudze piedzīvojusi lielu svētku dienu - kristības! Tas vienmēr ir saviļņojuma un prieka pilns brīdis katram atpestītam Dieva bērnam, kad neviļus prātā nāk paša piedzīvotais brīnums! Es nevaru lepoties ar 47 gadiem kopš kristībām kā mūsu mācītājs, bet šogad 7. jūnijā varēju atskatīties uz ceturtdaļgadsimtu jeb 25 gadiem, kad slēdzu derību ar Dievu! Tas bija Atmodas laiks, kad daudziem kā es, kuriem līdz tam nebija nekādas iespējas dzirdēt par Dievu un Viņa pestīšanas plānu, pavērās šis dzelzs priekšsargs, un cilvēki aizgūtnēm kā izslāpuši tvēra pēc Dieva Vārda, lai personīgi piedzīvotu Dievu savās dvēselēs un Viņa reālos darbus savās dzīvēs! Tas bija aizraujošs laiks, kad šķita - nekas nav par grūtu, un nekas nav par smagu, ja ar tevi ir Dievs!

Šodien draudzes priekšā redzējām divus jaunā ceļa gājējus, kuriem šis ir bijis ļoti labi un ilgi pārdomāts, izsvērts lēmums! Balstīts personīgajos piedzīvojumos un pārdzīvojumos. Toreiz, pirms 25 gadiem, mēs bijām daudz vairāk, bet palikuši uzticīgi dotajam vārdam-cik? Daudzus no mums vadīja vispārēja sajūsma par kaut ko jaunu, nezināmu, bet ar sajūsma nevar izturēt dzīves pārbaudījumus un ikdienas rutīnu. Ir vajadzīga pilnīga, pašlāvīga ticība Dievam, ka Viņš ir pāri visam un bez Dieva ziņas Tavā dzīvē nenotiek it nekas! Lai kas tas arī nebūtu. Ne vienmēr tas ir tikai labais. Dievs daudz vairāk klātesošs ir tieši grūtībās, tikai mēs to nespējam aptvert! Tikai vēlāk ar laika distanci varam ieraudzīt to, kā Dievs ir parūpējies par mums.

Būvējot savas ticības dzīvi, tās pamatam ir jābūt stingram – Dievs IR visa Radītājs, un Jēzus IR izlējis Savas asinis par tevi! Pēc 25 ticībā aizvadītiem gadiem, varu pievienoties mūsu mācītāja teiktajam, ka tie ir bijuši paši labākie gadi manā dzīvē. Mācītājs svētrunā minēja vairākus iemeslus, ar kuriem cilvēki mēdz aizbildināties, lai neveidotu tuvas attiecības ar Dievu, un mēs katrs pilnīgi noteikti spētu pievienot vēl kādu. Arī es mēģināju tā darīt, jo nezināmais vienmēr baida, bet brīdī, kad atvēru savu sirdi un

paļāvībā kā bērns ļāvu Dieva Svētajam Garam ienākt manā dzīvē, es iemantoju patiesu brīvību! No manas sirds „novēlās akmens”, kas tur bija gulējis visu manu iepriekšējo dzīvi!

Sveicot jaunos draudzes locekļus, mūsu kora diriģents teica par svētībām, ko vienmēr lūdzamies sev un citiem, bet mazāk aizdomājamies, ka svētības Dievs mums dod, lai dalītos ar tām, dotu tālāk! To gribētu atcerēties biežāk arī es.

Inguna

Veronika Lācekle

Mans stiprums.

Mans Dievs, pēc kā lai es alkstu,
Kas ir tas vērtīgākais un patiesais,
Kas pastāv mūžīgi un neizgaisīs?
Tas esi Tu, mans Dievs!
Tu esi stiprums mans, mans spēks.
Kad vētra ap mani trako,
Tu esi mans miers!
Tu sūti veldzi, kad ciešanu svelmē
Mana dvēsele tvīkst.
Kad spēki vairs nava,
Tad klusos čukstos uz Tavu pusi
Tā steigties drīkst.
Tu spārno dvēseli pacelties pāri
Purva dūksnājiem,
Lai manas kājas tur neieslīd.
Un Tavu tuvumu jūtot,
Manas lūpas atkal smaidīt drīkst.

Sveicu Tevi, Lita, kā savu jauno ticības māsu un priecājos, ka piekriti mūsu sarunai par ļoti svarīgu notikumu Tavā dzīvē. Un tās bija Tavas kristības.

1. Saki, lūdzu, cik ilgi Tu jau apmeklē dievkalpojumus Talsu baptistu draudzē, kādi bija tie motīvi, ka veltīji savu brīvo laiku svētdienās, lai brauktu no Sabiles puses uz Talsiem?

Talsu baptistu draudzi apmeklēju no 2003. gada 14. septembra, kad Harijs mani uzaicināja uz pirmo tikšanos, un tā arī 14 gadus šeit tiekamies, nu jau kā ģimene.

2. Kaut arī 14 gadus kopā ar Hariju brauci uz baznīcu, taču tā pilnīgi nevarēji nodot savu dzīvi Jēzum. Vai vari padalīties ar mums, kas tie bija par iemesliem?

Manī bija ļoti daudz neskaidru jautājumu, uz kuriem atbildes saņēmu dievkalpojumos, bet nebija sajūtas, ka Dievs mani uzrunā, ka es esmu Viņam vajadzīga un derīga.

3. Zini, es kādu laiku vērojot Tavu attieksmi pret sludināto vārdu, kā Tu uzņēmi to, un pie sevi nodomāju- „mazais Jērikas mūris”. Piedod, ceru, ka neapvainojies. Un tad, vienā dievkalpojumā, „mūris” sabruka. Bija sāpīgi?

Jā tiešām bija sāpīgi, asaras nevarēju novaldīt, likās, viss ko sludināja mācītājs, attiecās tikai uz mani.

4. Slava Dievam, Viņa Gars izdarīja pestīšanas darbu! Kādas bija Tavas izjūtas, gaidot kristību dienu, un kādas tās bija, ienākot svētdienas rītā baltā apģērbā, lai nokāptu kristību ūdenī?

Es biju savīļņota un nobijusies, bet kristību dienā bija patiesa svētku sajūta.

5. Kāds būtu Tavs vēlējums sev, uzsākot jauno ticības ceļu?

Pieaugt ticībā.

Paldies par Tavām atklātajām atbildēm. Tu esi atkal viens piemērs tam, ka Dievam nekas nav neiespējams, ka dažādi „mūri” tiek sagrauti Viņa Gara

spēka iespaidā. Lasot Bībeli, lūdzot savu Glābēju un Kungu, mācoties paļauties uz Viņu dažādās dzīves situācijās, atrodot kalpošanas vietu draudzē, spēsi arī pieaugt ticībā, pēc kā Tu ilgojies.

Šis bija dialogs starp Litu un Vēsmu.

∞∞∞∞∞∞∞∞∞

Osvalds Čembers

Pestīšanas darbs nozīmē to, ka tavā dzīvē lietas ir pilnīgi izmainījušas savu gaitu. Tavas vēlēšanās ir izmainījušās, vecās lietas ir zaudējušas spēku. Tās tevi vairs nespēj saistīt. Viena no pārbaudēm, kas parāda, vai pestīšanas darbs tavā dzīvē ir pabeigts un paties, ir- vai Dievs ir izmainījis lietas, kas tevi ietekmēja līdz šim?

∞∞∞∞∞∞∞∞∞

Ričards Hāns

Kur pavadīsi Mūžību?

Vai esat kādreiz ieklausījušies sienas pulksteņa tikškos? Sekundi pēc sekundēm tie tikšķ 60 reizes katrā minūtē. Katrā svārsta kustības laikā pasaulē dzimst viens cilvēks, dzimst bezgalīgai Mūžībai. Aptuveni tikpat cilvēku beidz savu zemes dzīves gājumu, aizejot Mūžībā.

Vai esat par to aizdomājušies? Viens cilvēks sekundē, 60- minūtē, 3600 vienā stundā, vairāk kā 80000 diennaktī un vairāk nekā 30 miljonu gadā.

Visi šie ļaužu miljoni ir līdzīgi mums. Vairums no viņiem domā par nāvi ne vairāk kā domājam mēs, un tomēr, pie katra pulksteņa svārsta kustības kāds tiek aizsaukts Mūžībā- vienreiz tas būšu es, citreiz jūs.

Kāds ir tavs dzīves ceļš un kāds būs tavs noslēgums?

Vai nāve nepārsteigs tevi nesagatavotu tikties ar To Kungu?

Modris Ginters

Un kad man nebūs, kur pieglaust vaigu, tad zināšu, ka esmu palicis bez mājām...

Būs, bet tās būs citas.

Mājas bija, lai būtu, kur pārnākt, mājas ir, lai būtu iz kurienes iziet Lielajā izešanas reizē. Jēzum nebija šeit māju. Reizēm- arī es bez tām. Paldies, Tēvs, ka mācīji man sargāt un glabāt māju un ka citu dienu dosi drosmi bez nožēlas atstāt to!

Austrijas benediktīniešu klostera abats Bernhards Nābers

„Ticības ceļš nav pastaiga. Mums jābūt gataviem palikt uz ceļa arī grūtākajās situācijās. Kokam nepieciešama vētra, lai saknes augtu un nostiprinātos. Ja saknes būs stipras, tad zari spēs pacelt savas rokas uz debesīm. Koks, kurš nekad nav pārdzīvojis vētru, jau pirmajā negaisā nolūzīs.”

Autors nezināms

„Dieva palīdzība ir tikai vienas lūgšanas attālumā.”

„Daudzi ar prieku dod Dievam kredītu, maz ir to, kas ar prieku dod Viņam skaidrā naudā.”

„Cilvēka lielākais ienaidnieks ir doma, ka rīt viņam būs vairāk laika nekā šodien.”

„Debesis kristietim vislabāk ir izsakāmas ar vārdu- „mājas”.

„Ja esi dzīvojis Mūžībai, tu varēsi mirt bez bailēm.”

„Nošķiries no draudzības ar pasauli, vai arī pasaule tevi nošķirs no sadraudzības ar Dievu.”

Bija 18.augusts. Diena, ko gaidījām, jo tieši šajā datumā sākās draudzes aktīvās atpūtas dienas. Vispirms jau paldies Mudrai un Uldim, kuri bija ar mieru savā īpašumā „Baložos” atļaut rīkot šīs dienas.

Mans prieks mijās ar siltu satraukumu. Īpaši es ļoti gaidīju mācītāju Kristu Kalniņu. Kad bijām visi sapulcējušies, lai paceltu karogu un dziedātu himnu, īpaši sacerētu šīm dienām, jutos kā lielā ģimenē. Biju māsu un brāļu vidū, kur valdīja miers un mīlestība. Tad ieraudzīju, ka pie atklāšanas piebiedrojies ir arī mūsu vakara viesis, mācītājs Krists Kalniņš ar dzīvesbiedri. Klausījāmie patiesību no Svētajiem Rakstiem, kurus viņš papildināja ar piemēriem no dzīves. Tik saprotoši un vienkārši mācītājs Kalniņš atbildēja uz mūsu jautājumiem. Tad es nodomāju, cik labi ir, ja vari dzīvot ar mīlestību un svētību pret līdzcilvēkiem.

Mūs visus lutināja laika apstākļi un, protams, sagatavotā programma šīm dienām. Visas darbnīcas labi tika apmeklētas. „Labirints” bija ļoti interesants, nakts pārgājiens patika visām vecuma grupām. Neizpalika ļoti pamācošie klauni un grupu darbiņi. Un tas viss harmonijā ar dabu, dziesmām un mīlestību sirdīs.

Mūsu ēdināšana bija piedzīvojums, jo visi bijām paēduši- sātīgi un garšīgi. Katru dienu savādāk. Paldies Sanitiņai un viņas komandai. Un visai tai komandai, kas izdomāja, sakārtoja, ziedoja laiku un izturēja, lūdzot Dieva vadību! Pat tad, kad pēdējā dienā drusku nolīja, atkal uzspīdēja saule, un dubultā varavīksne parādījās savā krāšņumā virs „Baložiem”, mūs sveicināja Pats Dievs.

„Un patiesi liels ir dievbijības noslēpums: Viņš ir skatīts miesā, taisnots Garā, parādījies eņģeļiem, sludināts tautām, ticēts pasaulē, uzņemts godībā.”

Pāvila 1.v.Timotejam 3:16

INGRĪDA

Ingrīda

Kur ir šī uguns?

Ar to, ko mēs viens otram varam dot,
neviens šai pasaulē tomēr nespēj izdzīvot.
Lai cik radoši un varoši paši esam,
mēs katrs sevī dievišķu liesmu nesam.

Lai cik bagāts un veiksmīgs kāds kļūst,
pienāk mirklis, un sajūt viņš, ka tomēr trūkst
 kaut kā, kas dievišķu saturu piešķir šai
viņa dzīvībai. Tik dārgai un vienīgai!

Jēga nav dzīves beigām uz zemes mums,
 kaut ir tas dzīvības cilvēciskais noslēgums.
Kur ir šī uguns?
Lai arī manī tā karsta mirdz!
To iedegt var vien katra paša sirds!

∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞ ∞

Man ļoti patika tēlot skeču ar Ričardu, Markusu un mani. Man arī patika nakts pārgājiens. Man arī patika divas dienas palikt pa nakti teltī. Man ļoti garšoja ēdiens, ko gatavoja SAIMNIECE.

Mani ļoti uzjautrināja makšķerēšana un stafetes, labirints. Stafešu veidotājs bija Andris Šnoriņš.

Jānis Maķevics

No Gerija Čepmena grāmatas „Mīlestība kā dzīvesveids”

Izstarojošs prieks

„Viņas grēki, kuru bija daudz, ir piedoti, jo tā daudz mīlējusi; bet, kam maz piedod, tas mīl maz.” Lk.ev.7,47

Karla Feija Taker 1998.gada 3.februārī tika sodīta ar nāvi par divu cilvēku nogalināšanu laupīšanas mēģinājuma laikā. Šis notikums kļuva par valsts mēroga ziņu ne tikai tāpēc, ka viņa bija pirmā sieviete, kam Teksasā kopš Pilsoņu kara laikiem izpildīts nāvessods, bet arī tāpēc, ka cietumā viņa kļuva kristiete.

Taker vaļsirdīgi atklāja sava prieka avotu – Dieva piedošanu. Sprieduma izciešanas sākumposmā piezīmēs teikts, ka viņa „nozagusi” Bībeli no cietuma kapelas, nezinot, ka tā ir par brīvu. Sākumā viņa lasīja, tad raudāja, pēc tam lūdza Dievu piedot viņai.

„Tieši tad viss mana nodarījuma smagums sagruva pār mani,” viņa rakstīja. „Es pirmo reizi sapratu, ka esmu nežēlīgi nogalinājusi divus cilvēkus un ka pasaulē ir cilvēki, kas manis dēļ jūtas sāpīnāti. Tomēr Dievs teica: „Es tevi mīlu.””

Taker piedzīvoja Kristus sniegtu mieru, rosinot daudzus cietuma biedros dziļāku sapratni par nepieciešamību pēc piedošanas. Viņas stāsts ir lielisks atgādinājums tiem, kuri baiļojas, ka piedošana ir pasīva atbilde ļaundarbībai. Īsta piedošana nenotusē grēku, bet parāda mums, cik grēcīgi esam – un cik labs ir Dievs. Patiesa piedošana nevienu neatstāj nemainītu.

Sirds atjaunotne

Vairākus gadus pēc tam, kad granīta ēka, bijušais cietums, tika nosaukta par nepiemērotu cietumniekiem, tā pieredzēja 150 miljonus dolāru vērtu rekonstrukciju.

Šodien bijušie cietuma vārti ir ieeja smalkā itāliešu restorānā...

Kāds bijušais ieslodzītais pēc viesnīcas apmeklējuma izteicās: „Kā varēja kaut ko tik šausmīgu pārvērst tādā ārkārtīgā skaistumā, to es nūdien nesaprotu.”

Šis ir blāvs atspulgs tai pārveidei, kādu Dievs mums piedāvā, soda iespējas mūsu dzīvē pārvēršot par vārtiem uz atjaunotni. Tāpat mēs darām ik reizi, kad sniedzam piedošanu kādam, kurš to nav pelnījis. Dieva tiesa neļaus viņam ignorēt ļaunumu. Tomēr savā mīlestībā Dievs iecerēja plānu, tā lai tiesas vieta kļūtu par vietu žēlsirdībai.

Atceries kādu, pret kuru tu izjūti dusmas. Kā būtu, ja tu ļautu savam aizvainojumam pārveidoties par vietu žēlsirdībai?

Dzimšanas dienas un jubilejas

			dzimšanas diena	jubileja	kristības (gads)
1.	Guntars	Ēcis	4.novembris		1981.
2.	Dārta	Krampe	4.novembris	30 gadu jubileja	2001.
3.	Mārtiņš	Šņoriņš	4.novembris		1999.
4.	Sandra	Vadone	5.novembris		2001.
5.	Judīte	Petropša	15.novembris		2015.
6.	Gaitis	Spulģītis	15.novembris		2001.
7.	Vilnis	Gercs	16.novembris		2014.
8.	Kaspars	Karols	16.novembris	40 gadu jubileja	2013.
9.	Gunta	Nierliņa	18.novembris	60 gadu jubileja	2007.
10.	Sigita	Šternberga	20.novembris		1995.
11.	Ritma	Grīniņa	21.novembris		1984.
12.	Mārīte	Freimane	26.novembris		2000.
13.	Zane	Vadone	26.novembris		2011.
14.	Inga	Priede	27.novembris		2004.
15.	Aivars	Šķuburs	28.novembris		1964.
16.	Daina	Goldberga	29.novembris		1992.
17.	Vilnis	Spulģītis	29.novembris	60 gadu jubileja	1992.

1.	Arturs	Vadonis	1.decembris		2011.
2.	Māris	Kļava	2.decembris		1976.
3.	Edgars	Sīlis	2.decembris		2013.
4.	Inese	Braufelde	3.decembris	60 gadu jubileja	2016.
5.	Sarmīte	Millere	8.decembris		1999.
6.	Lauris	Vecbērzs	8.decembris		2001.
7.	Mārīte	Tālberga	9.decembris		1964.
8.	Šaitere	Lota	9.decembris	20 gadu jubileja	2011.
9.	Kaiva	Kļaviņa	12.decembris		1991.
10.	Eva	Šķubute	12.decembris		1996.
11.	Edgars	Vadonis	16.decembris		1959.
12.	Skaidrīte	Grūbe	20.decembris		2010.
13.	Līga	Karple	22.decembris	70 gadu jubileja	1991.
14.	Vizbulīte	Zihmane	27.decembris		1994.
15.	Mārīte	Tīsa	28.decembris		1978.

Eunika

Ir atkal rudens.
Zem kājām čaukst krītošās lapas,
Priecē augļi un krāsas...
Vēl saulstari vizuļo ezerā
Un dienvidū silda tie,
Bet ātrāk vakars tumst
Un dažreiz skarbi vēji pūš.
Es klausos, ko teiksi man, Tēvs...

Steidz gadi uz rieta pusi.
Vīst jaunības zaļums, pamazām, palēnām...
Vasara ardievas māj...
Vai augļu svarā liecas zari,
Vai tukši pret debesīm tiecas?
Vai rudens skaistums iekrāso lapas,
Kas citiem prieku nes?
Es klausos, ko teiksi man, Tēvs...

∞∞∞∞∞∞∞∞∞

No Korijas ten Būmas grāmatas „Patvērums”

Katrs piedzīvojums, ko Dievs mums dod, katrs cilvēks, ko Viņš noliek mūsu ceļā,
ir perfekts līdzeklis, lai sagatavotu mūs nākotnei, kuru vienīgi Viņš spēj redzēt.

Laime nav nekas tāds, kas būtu atkarīgs no apstākļiem, laimi mēs paši iekopjam
savā sirdī.

Dieva pasaulē nav nekādu „ja”. Un nav nevienas lietas, kur būtu drošāk nekā
citur. Darīt Viņa gribu ir mūsu vienīgā drošība. Viņa griba ir mūsu patvērums.

